

Charles **BUKOWSKI**

**Căpitanul e dus cu pluta
și marinarii
au fugit cu vasul**

Traducere din limba engleză și note
de Cristian Neagoie

POLIROM
2022

02/10/1991

23:03

Moartea vine și la cei care așteaptă, și la cei care nu așteaptă. Caniculară zi, caniculară și stupidă. Am ieșit de la poștă și nu-mi pornea mașina. Să fie clar, eu sunt un bun cetățean. Sunt membru al Clubului Auto. Bun, trebuia să dau un telefon. Acum patruzeci de ani, erau telefoane peste tot. Telefoane și ceasuri. Puteai oricând să te uiți pe undeva ca să vezi cât e ceasul. Acum nu mai poți. Nu mai există timp liber. Iar telefoanele publice sunt pe cale de dispariție.

Am mers după instinct. Am intrat în oficiul poștal, am luat-o în jos pe scări, iar acolo, într-un colț întunecos, solitar și fără să iasă în evidență, era un telefon. Un telefon lipicios, negru de jeg. Nu găseai altul pe-o rază de trei kilometri. Știam cum să folosesc un telefon. Poate. Informații. Vocea operatoarei s-a auzit în receptor și am simțit că sunt salvat. Era o voce calmă și plictisitoare care m-a întrebat cu ce oraș vreau să-mi facă legătura. Am zis numele orașului și

al Clubului Auto. (Trebuie să știi cum să rezolvi toate micile detalii și trebuie să o faci iar și iar, altfel ești mort. Mort într-un șanț. Neasistat, nedorit.) Doamna mi-a dat un număr de telefon, dar era greșit. De la biroul de marketing. Am cerut numărul de la garaj. O voce macho, rece, obosită, dar combativă. Minunat. I-am transmis informațiile necesare. „30 de minute“, a zis.

M-am întors la mașină, am deschis o scrisoare. Era un poem. Iisuse Hristoase. Era despre mine. Și despre el. Ne-am întâlnit, pare-se, de două ori, acum vreo 15 ani. Mă și publicase la el în revistă. Eram un poet grozav, zicea, dar trăgeam la măsea. Și am trăit o viață mizerabilă de distrus. Acum tinerii poeți se apucaseră de băutură și trăiau vieți mizerabile de distruși fiindcă așa credeau că o să reușească. Mai mult, îi atacam pe unii în poemele mele, inclusiv pe el. Și îmi imaginasem că el scrisese poeme ostile despre mine. Nu era adevărat. El chiar era o persoană cumsecade, zicea că publicase mulți alți poeți în revista lui timp de 15 ani. Iar eu nu eram o persoană cumsecade. Eram un mare scriitor, dar nu și o persoană cumsecade. Și că n-ar fi fost în vecii vecilor în „cârdășie“ cu mine. Așa scria: „cârdășie“. Și tot scria „sa“ în loc de „s-a“. Nu era prea bun la ortografie.

În mașină era zăpușeală. 38 de grade, cel mai cald 1 octombrie din 1906 încoace.

N-aveam de gând să-i răspund la scrisoare. Mi-ar fi scris din nou.

Altă scrisoare de la un agent, care inclusese în plic textele unui scriitor. Am aruncat o privire. Marfă proastă. Desigur. „Dacă aveți sugestii legate de stil sau oportunități de publicare, am aprecia foarte mult...”

Altă scrisoare de la o doamnă care-mi mulțumea că i-am trimis soțului ei, la propunerea sa, câteva rânduri și un desen, care l-au făcut foarte fericit. Dar între timp divorțaseră, iar ea era liber profesionistă și n-ar putea să vină pe la mine să-mi ia un interviu?

Primesc cereri de interviuri de două ori pe săptămână. Nu prea sunt atât de multe lucruri despre care să vorbești. Sunt o groază de chestii despre care merită să scrii, dar nu și despre care să vorbești.

Îmi amintesc că odată, mai demult, mă interviewa un jurnalist german. I-am dat nițel vin și am stat de vorbă patru ore. După asta, s-a aplecat în față beat și mi-a zis: „Nu-s nici un jurnalist. Căutam doar o scuză să te cunosc...”

Am dat scrisorile deoparte și m-am pus pe așteptat. Apoi am văzut mașina celor de la tractări. Un tip tânăr, tot un zâmbet. Băiat simpatic. Sigur.

— HEI, BABY! am strigat, AICI SUNT!

A dat cu spatele, am coborât din mașină și i-am zis care-i problema.

— Tractează-mă până la service-ul Acura, i-am spus.

— Garanția auto mai e valabilă? m-a întrebat.

Știa la fel de bine ca mine că nu mai era. Eram în anul 1991, iar eu conduceam o mașină din '89.

— Nu contează, i-am zis, trage-mă până la dealerul Acura.

— Le ia mult timp s-o repare, o săptămână sau cam p-acolo.

— Nici vorbă, sunt foarte rapizi.

— Uitați ce e, a zis băiatul avem service-ul nostru. Putem s-o ducem acolo, poate o reparăm chiar azi. Dacă nu, vă trecem pe listă și vă sunăm cu prima ocazie.

Mi-am închipuit pe loc mașina în service-ul lor timp de o săptămână. Ca să-mi spună dup-aia că am nevoie de alt arbore cu came. Sau că mi s-au dus chiulasele.

— Tractează-mă la Acura, am zis.

— Stați un pic, a zis băiatul, tre' să-l sun pe șefu' mai întâi.

Am stat. S-a întors.

— Zice să vă dau curent.

— Ce?

— Să vă dau curent.

— Bine, haidem.

M-am suit în mașină și am lăsat-o să ruleze până în spatele camionetei. A scos cablurile de curent, i-a conectat la baterie și a luat-o din prima. Am semnat hârtiile, el a pornit la drum, am pornit și eu...

Apoi am decis să las mașina la service-ul din colț.

— Vă cunoaștem. Veniți la noi de ani de zile, a zis administratorul.

— Bun, am spus, completând cu un zâmbet, atunci nu-mi dați țeapă.

S-a uitat lung la mine.

— Dați-ne 45 de minute.

— De acord.

— Aveți nevoie să vă ducem undeva?

— Da.

A arătat cu degetul.

— O să vă ducă el.

Alt băiat simpatic la datorie. Ne-am îndreptat spre mașina lui. I-am dat adresa. Am luat-o în sus pe deal.

— Mai faceți filme? m-a întrebat.

Eram vedetă, înțelegeți?

— Nu, am zis, muie Hollywood.

N-a prins-o p-asta.

— Oprește aici, i-am zis.

— Uau, asta-i ditamai casa.

— Aici doar lucrez, i-am zis.

Era adevărat.

M-am dat jos. I-am întins 2 dolari. A protestat, dar i-a luat.

Am mers în sus pe alee. Pisicile erau împrăștiate peste tot, leșinate. În următoarea mea viață vreau să fiu pisică. Să dorm 20 de ore pe zi și să aștept să fiu hrănit. Să lenevesc lingându-mă în cur. Oamenii sunt prea mizerabili și furioși și bătuți în cap.

Am urcat la etaj și m-am așezat la calculator. E noua mea consolare. Scrisul meu și-a dublat forța și cantitatea de când îl am. E un obiect fermecat. Stau în fața lui așa cum cei mai mulți oameni stau în fața televizorului.

— Nu-i decât o mașină de scris supraapreciată, mi-a spus ginerele meu odată.

Dar el nu scrie. Habar n-are ce se întâmplă când cuvintele mușcă din spațiu, când fulgeră în lumină, când gândurile care-ți trec prin cap pot fi urmărite imediat cu ajutorul cuvintelor care încurajează și mai multe gânduri, și mai multe cuvinte să le urmeze. Cu o mașină de scris e ca și cum ai merge prin noroi. Cu un calculator, e ca patinajul pe gheață. E o explozie orbitoare. Desigur, dacă nu ai nimic în tine, nimic din toate astea nu contează. Apoi, mai e și toată treaba cu curățarea textelor, cu corecturile. La naiba, trebuia să scriu totul de două ori. Prima oară să pun ideile pe hârtie, a doua oară să corectez erorile și gafele.